

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.969 van 30 oktober 2014
in de zaak A. 205.250/IX-8106**

In zake: Marc VEYS
woonplaats kiezend te 2640 Mortsel
Armand Segerslei 23

tegen:

de VZW VLAAMSE TENNISVERENIGING,
thans VZW TENNIS VLAANDEREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Roosens
kantoor houdend te 3000 Leuven
Arnould Nobelstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 juni 2012, strekt tot de nietigverklaring van:

“de beslissing, deels expliciet en deels impliciet, van de Vlaamse Tennisvereniging (VTV), gedateerd 12 juni 2012 [...]

(1) houdende de impliciete weigering om een document van 9 juni 2011, de zogenaamde beslissing van niet-herselectie van [X.], in kopie mede te delen, dit in strijd met de beslissing van 9 mei 2012 van de Vlaamse Beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie [...],

(2) houdende de herneming, bekrachtiging en bevestiging, van deze beslissing van niet-herselectie van 9 juni 2011, waarbij verzoeker dan ook vraagt het beroep en de vordering uit te breiden tot de intrinsiek en onlosmakelijk verbonden oorspronkelijke beslissing van 9 juni 2011.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 220.136 van 2 juli 2012 is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 oktober 2014.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Peter Roosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. X., een toentertijd minderjarige zoon van verzoeker, is tijdens het schooljaar 2011-2012 leerling van het tweede jaar van de derde graad ASO wiskunde-wetenschappen, met component topsport, aan het Leonardo Topsportlyceum te Wilrijk, een school van het gesubsidieerd officieel onderwijs.

Op 1 september 2011 deelt het afdelingshoofd Topsport van het Bloso aan X. mee, eensdeels, dat de vzw Vlaamse Tennisvereniging (hierna ook: de VTV) hem voorgedragen heeft als kandidaat leerling/topsporter voor het schooljaar 2011-2012 en, anderdeels, dat “de selectiecommissie van het topsport-convenant” op basis van het dossier hem “dan ook een topsportstatuut A toe[kent] voor het schooljaar 2011-2012”. Evenwel zou de VTV sedert september 2011 aan X. de component topsport weigeren op basis van een eerdere, eigen beslissing van “niet-herselectie”, wat volgens verzoeker in de praktijk neerkomt op een niet langer begeleiden van X. door de sportfederatie.

3.2. Verzoeker onderneemt pogingen om een afschrift te ontvangen van de beslissing van niet-herselectie, met datum en vermelding van de namen van de beslissingnemende personen en de wettelijke grondslag van de beslissing, alsook van alle documenten die betrekking hebben op de vijf jaar topsportopleiding die zijn zoon bij de VTV heeft gehad, hierna het topsportdossier te noemen.

Tegen de weigering van de VTV gaat verzoeker op 16 februari 2012 in beroep bij de beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie (hierna: de beroepsinstantie), die op 8 maart 2012 het beroep onontvankelijk verklaart.

Bij arrest nr. 218.680 van 27 maart 2012 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 8 maart 2012 van de beroepsinstantie.

3.3. Op 9 mei 2012 verklaart de beroepsinstantie het beroepschrift van verzoeker ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond. Zij overweegt dat “uit het

onderzoek door de beroepsinstantie is gebleken dat er inderdaad een document bestaat met betrekking tot de beslissing van de niet-herselectie aangaande [X.]; dat er met betrekking tot dat document geen wettelijke of decretale uitzonderingsgronden kunnen worden ingeroepen om dit niet openbaar te maken; dat het ingestelde beroep, wat dit onderdeel betreft, dan ook als gegrond wordt beschouwd” en beslist dat “het document met betrekking tot de beslissing van de niet-herselectie aangaande [X.] openbaar [dient] te worden gemaakt door er een afschrift van te verstrekken”.

3.4. Op 13 juni 2012 deelt de raadsman van de verwerende partij aan de beroepsinstantie mee – met kopie aan verzoeker – “dat de beslissing die de selectiecommissie van de VTV op 9 juni 2011 genomen heeft om [X.] niet te herselecteren voor het schooljaar 2011-2012 als dusdanig niet formeel genotuleerd werd” en dat de VTV dus “in die zin” geen uitvoering kan geven aan de beslissing van de beroepsinstantie. Hij bezorgt daarbij aan de beroepsinstantie – en ook aan verzoeker – onder meer een document met betrekking tot de niet-herselectie van X., “waarin beschreven staat op welke manier en op welke gronden [op 9 juni 2011] de beslissing met betrekking tot [X.] tot stand gekomen is”. Dit document blijkt te zijn opgesteld op 12 mei 2012. Daarbij gaan verklaringen van de leden van de interne selectiecommissie, waarin zij zich akkoord verklaren met de niet-herselectie van X. voor het schooljaar 2011-2012. Ook afschriften van genotuleerde oudercontacten gaan als bijlage bij het document.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Inzage in het document met betrekking tot de niet-herselectie van X.

4. In de mate waarin verzoeker de beslissing van de VTV van 12 juni 2012 bestrijdt als “houdende de impliciete weigering om een document van 9 juni 2011, de zogenaamde beslissing van niet-herselectie van [X.], in kopie mede te delen, dit in strijd met de beslissing van 9 mei 2012 van de Vlaamse Beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsin-

formatie”, heeft de Raad van State bij tussenarrest van 2 juli 2012 het volgende overwogen:

“4. In twee eerdere schorsingsarresten (nr. 218.680 voormeld en nr. 219.579 van 31 mei 2012) sprak de Raad van State zich voorlopig uit over een rechtsstrijd die verzoeker voert om in het kader van het recht op openbaarheid van bestuur inzage te krijgen in bepaalde documenten. De voorliggende vordering ligt in het verlengde daarvan, in de mate waarin verzoeker verwerende partij aanwrijft een document over de beslissing van 9 juni 2011 niet te willen verstrekken, ter uitvoering van de beslissing van de bestuursinstantie van 9 mei 2012.

5. Niet kan worden betwist dat de VTV op 9 juni 2011 effectief beslist heeft om X. niet te selecteren voor het schooljaar 2011-2012. Zijzelf erkent zulks en zij heeft zich alleszins daarnaar gedragen door X. gedurende het schooljaar 2011-2012 niet meer te begeleiden. Waar het verzoeker tot hiertoe voor de beroepsinstantie en vervolgens voor de Raad van State omging, was om inzage en een formeel afschrift te krijgen van die beslissing. Verzoeker betoogt thans weliswaar in zijn verzoekschrift dat het om een fictieve beslissing zou gaan, een fantoombeslissing of een spookbeslissing, of ‘niet om een eigenlijke beslissing’, maar een ‘totaal feitelijke houding’. Welnu, indien er inderdaad op 9 juni 2011 géén beslissing is genomen, vervalt elk nut om daarvan met toepassing van de openbaarheid van bestuur een afschrift te vragen of te krijgen. Opdat verzoeker in het kader van een vraag tot openbaarheid van de beslissing tot niet-herselectie van 9 juni 2012 – tot hiertoe inzet van de rechtsstrijd voor de Raad van State – enig belang kan worden toegemeten, moet voor het debat dan ook worden aangenomen dat er zo een beslissing is genomen.

Echter zou het oorspronkelijke document over die beslissing tot niet-herselectie van X., waarvan de VTV nochtans eerst bij de beroepsinstantie beweerd had dat het voorhanden is, dan toch niet blijken te bestaan. Zoals verzoeker schrijft in het inleidend verzoekschrift: ‘VTV diende het afschrift van een welbepaald document af te leveren; in plaats daarvan heeft zij een totaal nieuwe akte geproduceerd op datum van 12 juni 2012’. De beslissing van 9 juni 2011 zou destijds niet genotuleerd zijn geweest. In het arrest nr. 219.579 moest de Raad van State vaststellen dat documenten waarover de VTV tegenover de bestuursinstantie eerst verklaart er niet of niet meer over te beschikken, minstens gedeeltelijk toch nog bij haar zouden berusten. Nu doet zich de omgekeerde situatie voor.

6. Evenwel valt de Raad verzoeker niet bij in zijn uitgangspunt dat dit aspect van wat hij thans bestrijdt, een aanvechtbare ‘beslissing’, c.q. uitvoerbare administratieve rechtshandeling is.

De beroepsinstantie heeft verzoekers beroep voor dit element op 9 mei 2012 gegrond verklaard en de VTV bevolen een afschrift aan verzoeker mee te delen. Die op verwerende partij rustende verplichting is niets meer dan de loutere uitvoering van een beslissing van de beroepsinstantie. Maatregelen die een loutere uitvoering zijn van een genomen beslissing, zijn niet voor vernietiging en derhalve evenmin voor schorsing vatbaar.

Ook als dit onvolkomen zou zijn verlopen, is de loutere wijze waarop vervolgens materieel uitvoering wordt gegeven aan de beslissing van de beroepsinstantie op het eerste gezicht geen voor vernietiging – en dus schorsing – vatbare administratieve rechtshandeling. Overigens heeft de decreetgever in artikel 24, § 3, de uitvoering van een beslissing van de bestuursinstantie nader geregeld.

Dit middel van onontvankelijkheid vertoont een dergelijke mate van ernst dat de Raad het ambtshalve opwerpt en in de huidige stand van de procedure aanneemt.”

5. In de memorie van antwoord werpt de verwerende partij op dat de “zogenaamde beslissing van 12 juni 2012” een “loutere uitvoering van de beslissing van de beroepsinstantie” is.

6. In de memorie van wederantwoord betoogt verzoeker dat “objectief [moet] worden vastgesteld [...] dat er [op 9 juni 2011] nooit méér dan een feitelijke beslissing (van enkele trainers) kan zijn geweest”.

7. Aldus blijft de Raad van State ook ten gronde bij zijn standpunt. Van tweeën één. Ofwel bestaat geen document van 9 juni 2011, zoals verzoeker blijkbaar ook toegeeft. Van een niet zijnde document kan geen inzage worden gegeven. Ofwel bestaat het document wél en heeft de VTV aan de beslissing om er inzage van te geven op een mogelijk onvolkomen wijze materieel uitvoering gegeven. De Raad herbevestigt ten gronde wat hij daaromtrent in het tussenarrest heeft geschreven: een materiële uitvoeringsmaatregel is geen voor vernietiging vatbare rechtshandeling.

8. In zoverre is het beroep hoe dan ook onontvankelijk.

B. De beslissing zelf tot niet-herselectie van X. voor het schooljaar 2011-2012

Probleemstelling

9. In de mate waarin verzoeker de beslissing van de VTV van 12 juni 2012 bestrijdt als “houdende de herneming, bekrachtiging en bevestiging,

van deze beslissing van niet-herselectie van 9 juni 2011”, waarbij verzoeker vervolgens vraagt “het beroep en de vordering uit te breiden tot de intrinsiek en onlosmakelijk verbonden oorspronkelijke beslissing van 9 juni 2011”, heeft de Raad van State bij tussenarrest van 2 juli 2012 onder meer het volgende overwogen:

“8. Het overgrote deel van de door verzoeker in het verzoekschrift aangevoerde wettigheidskritiek, is niet gericht tegen de wijze van openbaarmaking van het besproken document, maar wel tegen de inhoud van de beslissing tot niet-herselectie, bijvoorbeeld wat de (on)bevoegdheid van de VTV of haar interne selectiecommissie betreft, de (on)wettige samenstelling van het beslissend orgaan, de schending van de motiveringsplicht. Verzoeker maakt met andere woorden de beslissing tot niet-herselectie zelf ook tot voorwerp van het geding.

9. In de mate dat verzoeker met de huidige vordering evenwel ook de niet-herselectie van zijn zoon ten gronde wil bestrijden, doet de vordering een reeks ontvankelijkheidsvragen rijzen.

Ten eerste, zo lijkt, rijst de vraag of verzoeker overeenkomstig artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek de proceshoedanigheid heeft om, alleen, in rechte een vernietiging na te streven van een beslissing die zijn minderjarige zoon betreft en over wie het ouderlijk gezag samen door beide ouders wordt uitgeoefend. Aangenomen wordt weliswaar dat ouders in onderwijsgeschillen in eigen naam kunnen optreden; de *ratio legis* voor dit eigen persoonlijk belang is te vinden in het gegeven dat de ouders als titularis van het ouderlijk gezag over hun kind tevens de bevoegdheid én de plicht hebben om keuzen te maken voor het onderwijs en de opvoeding van hun pupil. De bevoegdheid om ook in eigen naam op te treden in rechte wanneer een administratieve beslissing nopens dit onderwijs hen onwettig lijkt is derhalve een corollarium van de rechten en plichten van dit ouderlijk gezag. De vraag rijst of het daarop steunend vorderingsrecht dan ook eveneens door de houders van dit gezag gezamenlijk uitgeoefend moet worden. De eventuele onontvankelijkheid van het reeds ingesteld annulatieberoep op die grond leidt op het eerste gezicht tot de onontvankelijkheid van de samen ermee ingestelde vordering, die er een accessorium van is.

Ten tweede is bij de instructie van de zaak door de directie van de school van X. aan het auditoraat meegedeeld dat het slagen in een bepaald jaar voor wat betreft het onderwijsgedeelte, volledig losstaat van het sportief gebeuren. Op 27 juni 2012 zou de over X. delibererende klassenraad samenkomen die, nog steeds volgens de directeur, alle leerlingen van de derde graad zal beoordelen over het al dan niet slagen, ongeacht de resultaten op sportief vlak. Op 28 juni 2012 – dag van de terechtzitting dus – volgt de proclamatie. Ook in een e-mailbericht aan verwerende partij (stuk 17 administratief dossier) bevestigt de directeur ‘heel duidelijk’, dat een leerling ook het diploma ASO krijgt ‘als hij een voldoende heeft voor zijn schoolprestatie maar een onvoldoende of helemaal geen beoordeling voor zijn sportprestatie’. Ter terechtzitting spreekt verzoeker dit niet te-

gen. Nog daargelaten dat die vaststelling grotendeels het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel ontkracht, is het gegeven ook van aard om mogelijk anders aan te kijken tegen de rechtsmacht van de Raad van State dan is gebeurd op grond van de unilateraal beschikbare informatie ten tijde van de eerste schorsingszaak en om de daarop betrokken exceptie die verwerende partij opwerpt in haar nota met opmerkingen nader te onderzoeken.

Ten derde strookt het *prima facie* niet met de eisen van een goede rechtsbedeling om in één en hetzelfde verzoekschrift twee geschillen te voeren met onderscheiden onderwerpen, waarop ook onderscheiden regelingen van toepassing zijn: het ene met betrekking tot de vermeende weigering tot inzage van een document, een zaak van openbaarheid van bestuur, het andere met betrekking tot de aan dat document onderliggende beslissing tot niet-herselectie, een zaak, bij veronderstelling, van onderwijsrecht.

Ten vierde, wat de op 12 juni 2012 individueel ondertekende akkoordverklaringen betreft, rijst de vraag of deze wel opgevat kunnen worden als een herneming of bekrachtiging van een beslissing die uitgaat van een collegiaal beraadslagende selectiecommissie; hoe dan ook toont verzoeker vooralsnog niet overtuigend aan dat ze tot meer leiden dan een louter bevestigende en alleen reeds om die reden niet aanvechtbare beslissing.”

10. In de memorie van antwoord herneemt de verwerende partij voor eigen rekening een aantal van de opgeworpen ontvankelijkheidskwesties. In het bijzonder werpt zij op dat verzoeker niet de door artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek vereiste proceshoedanigheid heeft.

11. In de memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie betoogt verzoeker dat het voorliggende beroep is ingesteld vanuit het specifieke belang van de ouder. Hij onderstreept dat het verzoekschrift niet is ingediend door zijn zoon, maar door hemzelf “in zijn eigen persoonlijke hoedanigheid”. Hij wijst erop juridisch belang te hebben in het grootbrengen van zijn kind.

Ook merkt verzoeker op dat de beroepsinstantie in drie opeenvolgende beslissingen de evidente hoedanigheid van verzoeker erkent om in eigen naam het dossier op te vragen en dat ook de Raad van State in het dossier A. 204.055 heeft aanvaard dat verzoeker het geschil als ouder voert. Meer nog, zo betoogt verzoeker, het eerste dossier hebben de beide ouders samen ingediend in naam van hun zoon en op de terechtzitting heeft de Raad het verzoekschrift geïnterpreteerd als een verzoekschrift ingediend door verzoeker in eigen naam.

Beoordeling

12. Zoals de Raad van State heeft opgemerkt in het tussenarrest, is de inzage van documenten een zaak van openbaarheid van bestuur en gaat het bij het inhoudelijke geschil omtrent de topsportopleiding over een zaak van onderwijsrecht.

Anders dan verzoeker, heeft de Raad tot hiertoe in zijn arresten met betrekking tot de proceshoedanigheid van verzoeker, op dit onderscheid scrupuleus toegezien.

Niet de zoon van verzoeker maar verzoeker zelf heeft – in eigen naam – inzage gevraagd van documenten en de weigering voorgelegd aan de beroepsinstantie. De beslissing OVB/2012/36 van de beroepsinstantie van 8 maart 2012 refereert aan “het oorspronkelijke verzoek van de heer Marc Veys” gericht aan de VTV en aan “het beroepschrift van de heer Marc Veys”. De echtgenote van verzoeker is onvermeld, noch is uit de beslissing ergens af te leiden dat de aanvraag tot openbaarheid of het beroep tegen de weigering zou zijn ingesteld door verzoeker in naam van X.

De oorspronkelijke schorsingsvordering in de zaak A. 204.055 opvatten als uitgaande van verzoeker en zijn echtgenote als wettelijke vertegenwoordigers van hun zoon zou dan ook op niets uitlopen bij de Raad van State: zoon X. was immers niet de adressaat van de bestreden beslissing van de beroepsinstantie. Op de terechtzitting is die initiële onduidelijkheid van het inleidend verzoekschrift dan ook, zonder bezwaar vanwege de verwerende partij, uitgeklaard en is het verzoekschrift opgevat als zijnde ingediend door Marc Veys, adressaat van de bestreden beslissing van de beroepsinstantie.

Voorts vergist verzoeker zich dat de Raad in die zaak zijn hoedanigheid als ‘ouder’ heeft erkend. Verzoeker was ‘aanvrager’ in de zin van het decreet van 26 maart 2004 ‘betreffende de openbaarheid van bestuur’ (hierna:

openbaarheidsdecreet) en bestreed een beslissing die tot hem was gericht. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van het openbaarheidsdecreet moet de aanvrager overigens zelfs geen belang aantonen. Voor de openbaarmaking van informatie van persoonlijke aard die niet over de aanvrager handelt, moet de aanvrager weliswaar aantonen dat hij rechtstreeks en persoonlijk in zijn rechtssituatie kan worden geraakt door ofwel de informatie, de beslissing waarop de informatie betrekking heeft of de beslissing ter voorbereiding waarvan het document dat de informatie bevat, werd opgesteld, maar de beroepsinstantie had de weigering om de aanvraag in te willigen niet gesteund op deze uitzondering, zodat ze in het kader van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet relevant was.

Pas met het huidige verzoekschrift keert verzoeker zich ook tegen de inhoud van een beslissing en betreedt hij aldus het domein van het onderwijsrecht. De arresten met betrekking tot de openbaarheid zijn dan ook niet ter zake.

13. Verzoeker verklaart uitdrukkelijk het beroep in te stellen in eigen naam en niet in naam van zijn zoon X.

In het tussenarrest heeft de Raad erop gewezen dat ouders in onderwijsgeschillen in eigen naam kunnen optreden en dat de *ratio legis* voor dit eigen persoonlijk belang te vinden is in het gegeven dat de ouders als titularis van het ouderlijk gezag over hun kind tevens de bevoegdheid én de plicht hebben om keuzen te maken voor het onderwijs en de opvoeding van hun pupil. De bevoegdheid om ook in eigen naam op te treden in rechte wanneer een administratieve beslissing nopens dit onderwijs hen onwettig lijkt is derhalve een corollarium van de rechten en plichten van dit ouderlijk gezag.

In zoverre valt de Raad verzoeker bij.

14. De vraag rijst, zo vervolgde de Raad in het tussenarrest, of het op het ouderlijk gezag steunend vorderingsrecht dan ook eveneens door de ouders van dit gezag gezamenlijk uitgeoefend moet worden.

Verzoeker argumenteert dat het antwoord op die vraag ontkennend is.

15. Evenwel stelt de Raad vast dat het voortschrijden van de tijd het onderzoek van deze vraag overbodig heeft gemaakt.

Immers is het vaste rechtspraak van de Raad van State dat voormeld aan het ouderlijk gezag ontleend vorderingsrecht per definitie tijdelijk en aflopend is. Met de meerderjarigheid van de pupil gaat ook de hoedanigheid teloor van zijn wettelijke vertegenwoordigers als drager van het ouderlijk gezag.

16. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de zoon van verzoeker thans meerderjarig is.

Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker in eigen naam en alléén vermocht het beroep in te stellen en daargelaten de overige aangestipte ontvankelijkheidskwesties, dringt zich thans hoe dan ook de vaststelling op dat verzoeker sedert het uitdoven van het ouderlijk gezag over X. niet langer de vereiste procesbevoegdheid bezit, zodat het beroep onontvankelijk is, in zoverre het is gericht tegen de niet-selectie van X.

17. Conclusie van wat voorafgaat is, dat het beroep in geen van zijn aspecten ontvankelijk is.

C. Overige excepties

18. De Raad van State merkt op dat door de verwerende partij de ontvankelijkheid van het voorliggende beroep nog om andere redenen in vraag is

gesteld, onder meer omdat de bestreden beslissingen geen aanvechtbare administratieve rechtshandelingen zouden zijn. In een andere zaak waarin de beide partijen zijn verwikkeld, wordt heden bij arrest nr. 228.967 het debat heropend, om het auditoraat hierover nader onderzoek te laten verrichten. Gelet evenwel op de klaarblijkelijke onontvankelijkheid van dit beroep om de zo-even besproken redenen, acht de Raad het proceseconomisch ongepast en nodeloos dilatoir om ook in deze zaak, die hoe dan ook verworpen moet worden, een gelijkaardig aanvullend onderzoek te gelasten. Er mag uit deze uitspraak dan ook geen impliciete gevolgtrekking worden gemaakt, inzonderheid wat het principieel aanvechtbaar karakter betreft van de bestreden beslissing tot niet-herselectie van X.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 oktober 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren